Dr hab. inż. Anna Książek, prof. AWF Wrocław
Katedra Biologicznych Podstaw Aktywności Fizycznej
Wydział Wychowania Fizycznego i Sportu
Akademia Wychowania Fizycznego
im. Polskich Olimpijczyków we Wrocławiu

Wrocław, 13.11.2025r.

Ocena
osiągnięcia naukowego dr Wiktorii Staśkiewicz-Barteckiej
w związku z postępowaniem w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauki o zdrowiu

Recenzji osiągnięcia naukowego pani dr Wiktorii Staśkiewicz-Barteckiej, zwanej dalej Habilitantką, podjęłam się na podstawie uchwały nr 49/2025 Rady Dyscypliny Nauk o Zdrowiu Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach (z dnia 10.09.2025r.), kierując się wymogami i zasadami zawartymi w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy), zaleceniami Rady Doskonałości Naukowej i własną oceną w roli eksperta, do której zostałam wyznaczona. Habilitantka przedstawiła w autoreferacie główne osiągnięcie naukowe w postaci jednotematycznego cyklu 8 publikacji naukowych, w tym 1 praca przeglądowa i 7 prac oryginalnych, pod wspólnym tytułem: **„Uwarunkowania demograficzne i socjokulturowe oraz ocena ryzyka występowania zaburzeń odżywiania wśród piłkarzy i piłkarek nożnych”** oraz informacje dotyczące innych form aktywności naukowej, załączając przy tym kopię dyplomu uzyskania stopnia doktora i dokumenty poświadczające prowadzenie działalności badawczej. Tym samym spełnione zostały formalne wymogi niezbędne do przeprowadzenia recenzji. Poniżej przedstawiam uwagi i wnioski wynikające z analizy przedłożonej dokumentacji.

1. Ocena formalna i merytoryczna osiągnięcia habilitacyjnego

Wszystkie publikacje powstały z inicjatywy Habilitantki, która w każdym przypadku pełniła rolę pierwszego i korespondencyjnego autora, odpowiadając za koncepcję badawczą, dobór metod, opracowanie narzędzi, realizację analiz, interpretację wyników oraz przygotowanie manuskryptów, co potwierdza pełną samodzielność naukową. Artykuły zostały opublikowane w międzynarodowych czasopismach naukowych indeksowanych

w bazie *Journal Citation Reports* (JCR), z których znaczna większość została sklasyfikowana w pierwszym kwartylu (Q1) w swoich dziedzinach, co świadczy o ich prestiżu i oddziaływaniu naukowym (z wyjątkiem publikacji A8, która została zaklasyfikowana do trzeciego kwartyla – Q3). Prace ukazały się w czasopismach z listy MEiN, takich jak *Nutrients* (4 prace), *Frontiers in Nutrition* (1 praca), *Journal of Human Kinetics* (2 prace) oraz *International Journal of Mental Health Promotion (*1 praca). Sumaryczny wskaźnik oddziaływania *Impact Factor* (IF) na dzień składania dokumentów wyniósł 28,0, a cykl osiągnął 930 punktów MEiN. Takie ulokowanie wyników badań oceniam pozytywnie, co świadczy o aktywnym włączeniu się Habilitantki w międzynarodowy obieg naukowy oraz stwarza realną możliwość wpływu na rozwój wiedzy w jej dyscyplinie. Negatywnie oceniam fakt, że aż połowa artykułów została opublikowana w jednym czasopiśmie – *Nutrients*. Taka koncentracja dorobku w jednym tytule może świadczyć o ograniczonej dywersyfikacji strategii publikacyjnej i znacząco zawęża potencjalny krąg odbiorców, utrudniając dotarcie do różnych środowisk naukowych i zwiększając ryzyko powtarzalności recenzentów oraz perspektyw redakcyjnych.

Wszystkie publikacje wchodzące w skład cyklu łączy wspólna, jasno określona problematyka badawcza, koncentrująca się na ocenie ryzyka zaburzeń odżywiania i ortoreksji wśród zawodników i zawodniczek uprawiających piłkę nożną, z uwzględnieniem czynników socjokulturowych, demograficznych oraz sportowych. Cykl ten cechuje spójność koncepcyjna i metodologiczna, poszczególne publikacje tworzą logiczną strukturę, w której praca przeglądowa [A1] stanowi merytoryczne wprowadzenie do badań empirycznych [A2–A8]. Z punktu widzenia nowatorstwa, należy podkreślić, że jest to pierwsze tego rodzaju przedsięwzięcie badawcze zrealizowane w Polsce w populacji zawodniczek i zawodników grających w piłkę nożną. Na szczególną uwagę zasługuje również umiędzynarodowienie projektu, Habilitantka nawiązała współpracę z zagranicznymi ośrodkami badawczymi, co umożliwiło uwzględnienie różnic socjokulturowych w analizie wyników, znacząco poszerzając kontekst i zakres wnioskowania.

Główny cel naukowy osiągnięcia został zrealizowany w sposób metodycznie konsekwentny i obejmował ocenę ryzyka zaburzeń odżywiania oraz identyfikację czynników je warunkujących. Prace prezentują jednolitą oś tematyczną i wspólne założenia metodologiczne, co należy ocenić jako dużą wartość całego cyklu.

Z perspektywy formalnej warto natomiast zwrócić uwagę na stosowaną przez Habilitantkę terminologię. W polskojęzycznych tekstach naukowych, zaleca się unikanie potocznych sformułowań, preferowane są bardziej precyzyjne i zgodne z normami językowymi określenia, takie jak „zawodniczki i zawodnicy grający w piłkę nożną". Użycie sformułowań typu „piłkarze nożni" czy „piłkarki", obecnych zarówno w tytule osiągnięcia, jak i w treści autoreferatu, może być uznane za mniej formalne i odbiegać od stylu charakterystycznego dla języka naukowego. Zastosowanie bardziej neutralnej i precyzyjnej nomenklatury wpłynęłoby korzystnie na odbiór i profesjonalny charakter tekstu.

Pierwsza publikacja [A1] wchodząca w skład cyklu osiągnięć naukowych, dotyczyła analizy koncepcji periodyzacji żywienia w odniesieniu do makrocyklu treningowego zawodników grających w piłkę nożną, ze szczególnym uwzględnieniem jej potencjalnej skuteczności w dostosowywaniu strategii dietetycznych w celu optymalizacji wydolności fizycznej i składu ciała. Autorka dokonała przeglądu aktualnych badań dotyczących dostosowywania podaży energii, proporcji makroskładników oraz strategii nawodnienia do zmieniających się faz okresu treningowego. Szczególną uwagę zwrócono na fakt, że masa ciała i skład ciała zawodników, w tym zawartość tkanki tłuszczowej, ulegają istotnym zmianom w trakcie sezonu, a parametry te są systematycznie monitorowane przez sztaby trenerskie i medyczne. W środowisku profesjonalnego sportu zawodnicy często podlegają presji utrzymania określonej masy ciała i składu ciała, co przy niewłaściwych zachowaniach żywieniowych, może prowadzić do zaburzeń odżywiania oraz długofalowych deficytów energetycznych i odżywczych. W tym kontekście indywidualizacja zaleceń dietetycznych jest istotna nie tylko dla poprawy parametrów wysiłkowych, ale również dla prewencji ryzykownych zachowań zdrowotnych. Z tego względu publikacja ta, mimo że nie odnosi się bezpośrednio do zaburzeń odżywiania, stanowi wartościowe tło teoretyczne dla późniejszych badań empirycznych, w których analizowane są psychospołeczne i środowiskowe uwarunkowania ryzyka nieprawidłowych zachowań żywieniowych wśród zawodników grających w piłkę nożną.

W następnych trzech publikacjach badawczych [A2-A4] wskazano cele ukierunkowane na ryzyko występowania zaburzeń odżywiania i ortoreksji oraz percepcję własnego ciała w grupie zawodników grających w piłkę nożną. W publikacji A2 grupę badaną stanowiło 90 zawodników reprezentujących wyłącznie dwa poziomy rozgrywkowe: IV ligę

(zaklasyfikowaną jako poziom amatorski) oraz III ligę (przyjętą jako poziom profesjonalny). Decyzja o ograniczeniu próby wyłącznie do tych dwóch grup budzi wątpliwości. W kontekście struktury ligowej piłki nożnej w Polsce, wybór tak zawężonego spektrum poziomów sportowych znacząco ogranicza możliwość generalizacji wyników, zwłaszcza w świetle celu badania, jakim była ocena ryzyka zaburzeń odżywiania i ich uwarunkowań wśród zawodników grających w piłkę nożną. Pominięcie zawodników z wyższych lig (Ekstraklasa, I, II liga,) sprawia, że wnioski formułowane na podstawie tej publikacji odnoszą się jedynie do wycinka środowiska piłkarskiego, i to w jego specyficznym, półprofesjonalnym i amatorskim segmencie.

Choć Habilitantka poprawnie przeprowadziła estymację minimalnej liczebności próby oraz wskazuje, że dane zbierano w ustandaryzowanej fazie przejściowej sezonu (grudzień 2023 – luty 2024), należy zauważyć, że rekrutacja była prowadzona całkowicie zdalnie (metoda CAWI), a więc nieobciążona ograniczeniami typowymi dla badań terenowych. Tym bardziej zasadne staje się pytanie, dlaczego nie podjęto próby rozszerzenia zakresu próby badawczej o inne poziomy ligowe, co istotnie zwiększyłoby wartość analityczną projektu. Uwzględnienie szerszego przekroju środowiska sportowego umożliwiłoby nie tylko porównania między poziomami profesjonalizacji, ale również bardziej pogłębioną analizę wpływu zmiennych demograficznych, sportowych i psychospołecznych na ryzyko zaburzeń odżywiania w populacji zawodników grających w piłkę nożną.

W publikacji A2 wyniki badań wskazały, że 24,4% respondentów zostało zaklasyfikowanych jako osoby z nadwagą na podstawie wskaźnika BMI, co wymaga ostrożności interpretacyjnej. Choć wskaźnik ten jest szeroko stosowanym narzędziem przesiewowym w badaniach populacyjnych, jego przydatność w ocenie stanu odżywienia sportowców jest ograniczona, ponieważ nie uwzględnia różnic w składzie ciała, takich jak udział masy mięśniowej czy tłuszczowej. Habilitantka trafnie wskazuje to zastrzeżenie w części dotyczącej ograniczeń badania. Z drugiej strony, należy zauważyć, że w badaniu wzięli udział zawodnicy reprezentujący III i IV ligę, a więc w dużej mierze sportowcy o statusie półprofesjonalnym. W tym kontekście zastosowanie wskaźnika BMI, choć wciąż niedoskonałe, może mieć nieco większe uzasadnienie niż w przypadku populacji sportowców na wysokim poziomie sportowym. Niemniej jednak, próba powiązania wartości BMI z ryzykiem zaburzeń odżywiania, mimo pewnych ograniczeń, stanowi interesujący punkt

wyjścia do dalszych analiz. W przyszłych badaniach warto jednak rozważyć zastosowanie bardziej precyzyjnych metod oceny składu ciała (np. bioimpedancji, densytometrii), które pozwoliłyby trafniej interpretować wyniki oraz uchwycić subtelniejsze zależności między stanem odżywienia a ryzykiem rozwoju zaburzeń odżywiania.

W trzeciej publikacji wskazanej w cyklu [A3] Habilitantka podjęła się oceny ryzyka występowania zaburzeń odżywiania, ortoreksji oraz percepcję własnego ciała w grupie zawodników grających w piłkę nożną na elitarnym poziomie. Dodatkowym celem było określenie zależności między składem ciała, a częstością występowania tych zaburzeń oraz identyfikację potencjalnych zagrożeń dla zdrowia psychicznego tej grupy sportowców. W odniesieniu do ograniczeń metodologicznych związanych z wykorzystaniem wskaźnika BMI w pierwszym badaniu (publikacja A2), należy podkreślić, że w kolejnym (publikacji A3) zastosowano bardziej zaawansowaną i adekwatną metodę oceny składu ciała, dostosowaną do specyfiki populacji sportowców – metodę bioimpedancji segmentowej (DSM-BIA), umożliwiającej wiarygodne oszacowanie beztłuszczowej masy ciała (LBM), masy tkanki tłuszczowej (FM), masy mięśni szkieletowych (SSM) oraz całkowitej zawartości wody w organizmie (TBW). Wyniki wykazały istotne statystycznie korelacje między wyższymi wartościami LBM, SMM i TBW a niższym ryzykiem zaburzeń odżywiania. Dodatkowo, wyższy poziom FM wiązał się z większym ryzykiem tych zaburzeń oraz niższą samooceną siły fizycznej, co potwierdza znaczenie kompleksowego monitorowania stanu odżywienia zarówno pod kątem fizycznym, jak i psychospołecznym.

Kolejna publikacja uwzględniona w cyklu [A4] stanowi kontynuację podejmowanej przez Habilitantkę problematyki, tym razem skoncentrowaną na ryzyku ortoreksji oraz postawach względem własnego ciała wśród zawodników grających w piłkę nożną na różnych poziomach zaawansowania sportowego. Badanie powtórnie zostało przeprowadzone w krótkim czasie od lutego do kwietnia 2024, tym razem w okresie startowym. Celem badań była nie tylko analiza różnic między zawodnikami reprezentującymi Ekstraklasę, 1 ligę (zawodnicy na poziomie profesjonalnym) oraz ponownie zawodnicy IV-ligowi (zawodnicy na poziomie amatorskim), lecz także identyfikacja wybranych czynników ryzyka, takich jak wpływ mediów społecznościowych na postrzeganie własnego ciała i sposób odżywiania.

W kontekście analizy publikacji A4 warto ponownie odnieść się do wcześniej sformułowanej uwagi dotyczącej zakresu czasowego i strategii zbierania danych empirycznych, omawianej przy analizie artykułu A2. Choć w omawianym badaniu Habilitantka zdecydowała się na realizację pomiarów w odmiennym okresie sezonu treningowego oraz objęła badaniem liczniejszą grupę respondentów (137 osób), co należy ocenić pozytywnie, to zasadna wydaje się refleksja nad możliwością pogłębienia wartości poznawczej projektu badawczego poprzez integrację danych z badań A2 i A4. Uwzględnienie jednej, bardziej złożonej analizy, obejmującej porównania pomiędzy szerszą próbą zawodników (włączenie zawodników także reprezentujących II ligę), mogłoby przyczynić się do powstania opracowania o większym potencjale naukowym i praktycznym w kontekście zaburzeń odżywiania i ortoreksji.

W publikacjach A5 i A6 Habilitantka rozszerza zakres prowadzonych badań, podejmując współpracę z dwoma zagranicznymi ośrodkami naukowymi – Międzynarodowym Instytutem Badań i Studiów Manav Rachna w Indiach oraz Uniwersytetem w Batman w Turcji. Dzięki temu możliwe było przeprowadzenie porównawczej analizy ryzyka zaburzeń odżywiania i ortoreksji wśród zawodniczek grających w piłkę nożną pochodzących z różnych środowisk kulturowych. Istotnym atutem jest ukierunkowanie badań na grupę zawodniczek, które wciąż są relatywnie rzadko reprezentowane w badaniach dotyczących sportowców. Jednocześnie zachowano spójność pod względem uprawianej dyscypliny sportowej, co sprzyja trafniejszej interpretacji obserwowanych różnic pomiędzy analizowanymi grupami.

W publikacji A5 grupę badaną stanowiły 103 zawodniczki z Polski i Turcji, uczestniczące w profesjonalnych rozgrywkach piłki nożnej. Celem badań była ocena ryzyka zaburzeń odżywiania oraz postaw socjokulturowych wobec ciała. Do kluczowych wyników należy zaliczyć, że 41% zawodniczek spełniło przynajmniej jedno kryterium wskazujące na zwiększone ryzyko występowania zaburzeń odżywiania. Zidentyfikowano istotną zależność pomiędzy wskaźnikiem masy ciała a wynikami testu EAT-26, co potwierdza związek między nieprawidłową masą ciała, zarówno niedowagą, jak i nadwagą (wskaźnik BMI), a ryzykiem rozwoju tych zaburzeń. Warto jednak zaznaczyć, że podobnie jak we wcześniejszej publikacji (A2), również tutaj zastosowano wskaźnik BMI jako kluczowy parametr oceny stanu odżywienia. Zwraca również uwagę wyraźna różnica między grupami badanych z różnych krajów w zakresie częstości występowania niedowagi, co może

wskazywać na istotne uwarunkowania kulturowe związane z postrzeganiem i kształtowaniem sylwetki. Autorzy słusznie zauważają, że piłka nożna, niezaliczana do dyscyplin wysokiego ryzyka w kontekście zaburzeń odżywiania, w przypadku kobiet może wiązać się z większymi zagrożeniami, które nie wynikają bezpośrednio z charakteru sportu, lecz z presji społeczno-kulturowej oraz norm estetycznych.

W kolejnej publikacji [A6] Habilitantka kontynuowała badania rozpoczęte wśród polskich i tureckich zawodniczek, poszerzając zakres analizy o trzecią grupę – zawodniczki z Indii. Celem badań była ocena socjokulturowych postaw wobec wizerunku ciała oraz zbadanie roli mediów społecznościowych w kontekście ryzyka rozwoju ortoreksji wśród kobiet uprawiających piłkę nożną w trzech różnych krajach. Szczególną uwagę poświęcono analizie, na ile różnice kulturowe oraz częstotliwość i sposób korzystania z mediów społecznościowych mogą wpływać na kształtowanie się nieprawidłowych postaw wobec odżywiania. W świetle rosnącej liczby doniesień o negatywnym wpływie mediów społecznościowych na samoocenę, obraz ciała i zachowania żywieniowe, uwzględnienie tego aspektu badawczego należy uznać za istotny i aktualny. Na uwagę zasługuje fakt, że niemal połowa badanych kobiet była zagrożona wystąpieniem ortoreksji, przy czym największe ryzyko stwierdzono w grupie zawodniczek z Indii, następnie z Polski i Turcji. Istotne statystycznie różnice w zakresie ryzyka i obecności objawów ortoreksji w zależności od narodowości oraz w średnich wynikach skali DOS potwierdzają zasadność uwzględniania uwarunkowań kulturowych w badaniach nad zaburzeniami odżywiania.

Publikacja [A7] stanowi ważne podsumowanie cyklu badań, wzbogacając je o analizę porównawczą z udziałem osób o niskim poziomie aktywności fizycznej, co należy uznać za wartość dodaną. W badaniu uwzględniono podział na sześć zróżnicowanych grup (zawodniczki oraz zawodnicy grający w piłkę nożną na poziomie profesjonalnym i amatorskim oraz kobiety i mężczyźni o niskim poziomie aktywności fizycznej), co umożliwiło analizę różnic ze względu na płeć, poziom sportowy oraz poziom aktywności fizycznej. Celem badania była ocena ryzyka zaburzeń odżywiania oraz postaw wobec obrazu ciała, z uwzględnieniem wpływu mediów społecznościowych. Wyniki wskazały na istotne zależności pomiędzy płcią, poziomem sportowym a stanem odżywienia oraz ryzykiem rozwoju zaburzeń odżywiania. Zawodniczki oraz osoby bardziej zaangażowane w aktywność sportową, szczególnie na poziomie profesjonalnym, częściej wykazywały wyższe ryzyko.

Wyniki badań wnoszą istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o zdrowiu, potwierdzając, że problem zaburzeń odżywiania dotyczy również środowiska sportowego, zarówno kobiet, jak i mężczyzn, i nie powinien być bagatelizowany.

W ostatniej publikacji [A8] Habilitantka skierowała uwagę na populację młodzieżowych zawodników grających w piłkę nożną, co należy uznać za istotne uzupełnienie cyklu, ukierunkowane na wczesną identyfikację ryzyka ortoreksji. Badanie objęło 171 zawodników grających w piłkę nożną w wieku 15–18 lat, trenujących w akademiach piłkarskich w Polsce i Turcji, a jego celem była nie tylko ocena rozpowszechnienia objawów ortoreksji, lecz także analiza postrzegania własnego ciała oraz potencjalnych czynników predykcyjnych tego zaburzenia. Wyniki wskazały, że 39% badanych przejawiało cechy ortoreksji lub znajdowało się w grupie podwyższonego ryzyka, co potwierdza skalę problemu również wśród młodszych zawodników. Co istotne, nie odnotowano istotnych różnic między zawodnikami z Polski i Turcji, co może sugerować uniwersalny charakter mechanizmów ryzyka. W grupie polskich zawodników zauważono natomiast zależności między wiekiem i BMI (na podstawie siatek centylowych), a subiektywnym obrazem ciała, podczas gdy wśród tureckich zawodników takich relacji nie zaobserwowano. Publikacja ta wnosi istotne obserwacje do obecnego stanu wiedzy na temat ortoreksji u młodych sportowców, podkreślając potrzebę kontynuacji badań nad psychospołecznymi i kulturowymi uwarunkowaniami tego zaburzenia. Uzyskane wyniki zwracają uwagę na znaczenie wczesnej profilaktyki oraz konieczność uwzględniania indywidualnych i środowiskowych czynników ryzyka w projektowaniu strategii wsparcia dla zawodników w wieku dorastania.

Z perspektywy recenzji całego cyklu publikacji, na szczególne podkreślenie zasługuje spójność metodologiczna prowadzonych badań. We wszystkich analizach zastosowano jednolite narzędzia pomiarowe i procedury, co znacząco zwiększa porównywalność wyników. Jednocześnie, głównym ograniczeniem pozostaje stosunkowo niska liczebność poszczególnych grup badanych. Habilitantka uzasadnia ten fakt hermetycznym charakterem środowiska sportowego oraz rygorystycznymi kryteriami kwalifikacyjnymi (m.in. aktualny kontrakt, brak kontuzji, udział w badaniu w tej samej fazie sezonu). Choć należy docenić dbałość o zachowanie jednorodnych warunków pomiaru, część przyjętych ograniczeń może być uznana za zbyt restrykcyjną, zwłaszcza w przypadku badań opartych na kwestionariuszach samooceny, w których wpływ fazy sezonu na odpowiedzi

respondentów jest trudny do jednoznacznego oszacowania. W przyszłości warto rozważyć szersze podejście badawcze, wydłużenie czasu zbierania danych, co umożliwiłoby zwiększenie liczebności prób bez rezygnacji ze spójności metodologicznej.

Biorąc pod uwagę powyższe, główne osiągnięcie naukowe przedstawione przez Habilitantkę, pomimo kilku uwag o charakterze uzupełniającym i rekomendacyjnym, oceniam pozytywnie. Przedstawiony cykl publikacji stanowi spójne, kompleksowe i oryginalne opracowanie problematyki zaburzeń odżywiania oraz ortoreksji w środowisku piłki nożnej, uwzględniające zróżnicowanie płci, poziomu sportowego oraz uwarunkowań socjokulturowych. Uzyskane wyniki mają charakter nie tylko poznawczy, ale i aplikacyjny i mogą znaleźć zastosowanie w działaniach z zakresu profilaktyki i edukacji żywieniowej wśród sportowców.

2. Ocena w zakresie pozostałych osiągnięć naukowych Habilitantki

Analiza dorobku naukowego Habilitantki wskazuje na dynamiczny wzrost wskaźników bibliometrycznych po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Przed jego obroną łączna wartość wskaźnika IF wynosiła 5,2, a dorobek punktowy według klasyfikacji MEiN – 375 pkt. Niespełna trzy lata później wskaźniki te zwiększyły się odpowiednio do IF=155,6 oraz 5006 punktów MEiN. Taki przyrost świadczy o intensywnym zaangażowaniu w działalność badawczą oraz aktywnym udziale Habilitantki w projektach naukowych obejmujących różne obszary tematyczne. Na dzień złożenia dokumentacji, dorobek Habilitantki odnotowywał 146 cytowań w bazie *Web of Science Core Collection* oraz h-indeks=5. W ciągu kilku kolejnych miesięcy liczby te wzrosły odpowiednio do 228 cytowań i h-indeksu=7, co świadczy o rosnącej widoczności i wpływie jej publikacji w środowisku naukowym oraz o aktualności i przydatności podejmowanej tematyki badawczej. Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, nie uwzględniając publikacji wchodzących w skład cyklu habilitacyjnego, Habilitantka jest pierwszym autorem w 9 publikacjach spośród 51 wskazanych w wykazie osiągnięć (Załącznik 4). Największa liczba prac została opublikowana w trzech tytułach: *Journal of Education, Health and Sport* (13 publikacji), *Nutrients* (10 publikacji) oraz *Frontiers in Nutrition* (7 publikacji). Powtórnie zasadne wydaje się sformułowanie sugestii dotyczącej zwiększenia dywersyfikacji czasopism, w których Habilitantka publikuje. Wartościowym kierunkiem rozwoju może być podejmowanie prób publikacji w innych, renomowanych tytułach o zasięgu

międzynarodowym, co zwiększy szansę na konfrontację z odmiennymi środowiskami redakcyjnymi i recenzenckimi. Tego rodzaju różnorodność sprzyja nie tylko poszerzaniu naukowej widoczności, ale również podnosi jakość merytoryczną prac. Analiza całego dorobku naukowego Habilitantki pozwala wyróżnić kilka wiodących zagadnień badawczych. Natomiast, całość aktywności naukowej charakteryzuje się merytoryczną spójnością, koncentrującą się przede wszystkim na dwóch głównych kierunkach: (1) żywieniu i ocenie stanu odżywienia w populacjach związanych ze sportem oraz (2) psychospołecznych uwarunkowaniach zdrowia psychicznego w kontekście zachowań żywieniowych.

Na uwagę zasługuje również fakt, że Habilitantka uczestniczyła w realizacji ośmiu projektów finansowanych ze środków statutowych oraz zewnętrznych jako członek zespołu badawczego, a także kierowała trzema projektami finansowanymi ze środków wewnętrznych uczelni. Choć w dokumentacji nie wskazano kwot finansowania, co utrudnia ocenę skali przedsięwzięć, udział w tych projektach potwierdza aktywność badawczą i organizacyjną. Dodatkowo, pełnienie funkcji redaktorskich i recenzenckich w czasopismach o zasięgu międzynarodowym świadczy o zaangażowaniu w życie środowiska naukowego.

Habilitantka wykazuje aktywność naukową realizowaną we współpracy z przedstawicielami innych ośrodków naukowych – zarówno krajowych, jak i zagranicznych. Świadczy o tym udział w 23 publikacjach przygotowanych wspólnie z autorami reprezentującymi m.in.: Akademię Wychowania Fizycznego im. Jerzego Kukuczki w Katowicach, Państwową Akademię Nauk Stosowanych w Nysie, Akademię Wychowania Fizycznego im. Eugeniusza Piaseckiego w Poznaniu, Wyższą Szkołę Bezpieczeństwa w Poznaniu, Uniwersytet Jana Długosza w Częstochowie, jak również Uniwersytet w Deusto (Hiszpania), Uniwersytet Batman (Turcja) oraz Międzynarodowy Instytut Badań i Studiów Manav Rachna w Indiach. Tak szerokie spektrum instytucji partnerskich, w tym zagranicznych, należy uznać za istotny przejaw współpracy wykraczającej poza macierzystą jednostkę oraz potwierdza spełnienie kryterium aktywności naukowej prowadzonej w więcej niż jednej instytucji.

3. Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzatorskiej Habilitantki

Habilitantka koncentruje swoją aktywność dydaktyczną przede wszystkim na prowadzeniu zajęć na kierunku Dietetyka, zarówno na poziomie studiów pierwszego, jak

i drugiego stopnia, a także w ramach programu ERASMUS. Pełni funkcję opiekuna specjalności „Dietetyka w sporcie" oraz koordynatora przedmiotów powiązanych z tą ścieżką kształcenia, co świadczy o aktywnym zaangażowaniu w rozwój oferty dydaktycznej. Pełni również funkcję opiekuna Studenckiego Koła Naukowego. Działalność Koła zaowocowała opublikowaniem kilku prac naukowych, co należy ocenić pozytywnie, jako przejaw inspirowania studentów do podejmowania aktywności badawczej. Habilitantka pełni również funkcję promotora pomocniczego dwóch rozpraw doktorskich realizowanych w formule Szkoły Doktorskiej, a w dotychczasowym dorobku dydaktycznym znajduje się 7 wypromowanych prac dyplomowych na kierunku Dietetyka .

Zestawiając powyższe działania, należy stwierdzić, że Habilitantka wykazuje systematyczne zaangażowanie w działalność dydaktyczną, łącząc obowiązki nauczyciela akademickiego z aktywnością mentorską dla studentów i młodych naukowców.

Habilitantka aktywnie angażuje się w popularyzację nauki oraz upowszechnianie wyników badań, m.in. poprzez udział w wydarzeniach edukacyjnych i współpracę z mediami jako ekspert w zakresie żywienia. Jej działania kierowane są do różnych grup społecznych, w tym dzieci, młodzieży, rodziców i trenerów. Tematyka tych aktywności pozostaje spójna z profilem badawczym Habilitantki, podkreślając rolę naukowca jako pośrednika między środowiskiem akademickim a społeczeństwem.

Wniosek końcowy

Po analizie przedłożonej dokumentacji, zapoznaniu się z głównym osiągnięciem naukowym oraz innymi istotnymi przejawami aktywności naukowej Habilitantki stwierdzam, że **osiągnięcia naukowe kandydatki odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U z 2024 r. poz. 1571 ze zm.)**. W związku z tym **wyrażam pozytywną opinię** dotyczącą wniosku pani dr Wiktorii Staśkiewicz-Barteckiej o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu.

PODPIS ZAUFANY
ANNA
KSIĄŻEK
13.11.2025 09:46:17 GMT+1
Dokument podpisany elektronicznie
podpisem zaufanym